

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Ο γδοον κι' είκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδμεύομεν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

"Ετος χίλια δώδεκα κι' ἐννακόσ' ἀκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θάχουνε' στὸ στόμα.

Χίλια καὶ δεκαπέντε καὶ διακόσα,
σφαδάζει μιὰ γειτόνισσα σφριγῶσα.

Ἑβδόμ' Ἰουλίου
καὶ φλόγες ἡλίου.

Τῶν ὅρων μας μεταβολὴ' ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὦ φ ρ ᾶ γ κ α ε ἵ ν α ι μ ὶ ν ο
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ᾶ γ κ α κ α ἴ σ τ ὸ χ ἑ ρ ι

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀναλογικὴν τιμὴν, κι' ὅποτος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη

Σύλλογος Πολυτεχνίας ἄξιος εὐφήμου μνείας.

(Τώρα, ποῦ' στὸ Ρωμαϊκοὺς μεγάλος πλοῦτος ρέει,
σὲ κἄποιο μέρος ἔρχονται πολλοὶ νοικοκυραῖοι
νὰ λάβουν μέτρα σοδαρὰ κατὰ τῆς ἀτεχνίας
καὶ νὰ λαλήσουν αὐστηρῶς καθ' ὅλων τῶν ἀγάμων,
ποῦ θεωροῦνται πάντοτε βάρη τῆς κοινωνίας,
ἀλλὰ καὶ μορμολύκεια τῶν νυμφικῶν θαλάμων.

(Οὐ μὴν προσέρχετ' εὐσταλὴς
κι' ὁ ξύλινος ὁ Φασουλῆς
μετὰ τοῦ Περικλέτου,
τοῦ τόσον ἐναρετου.

(Κάθε πολίτης ἔγγαμος προσήρχετο μὲ ζῆλον,
καὶ σκεψαίς ἀντηλλάσσοντο ποικίλαι μετ' ἀλλήλων,
καὶ ὅς τοὺς ἐσκότηζαν ζητήματα συγχρόνως,
μεγάλῃ σπουδαιότητος κοινωνικῆς ἀμφότερα,
νὰ νυμφευθοῦν οἱ μένοντες ἀπέξω τοῦ νυμφῶνος,
κι' οἱ νυμφευθέντες νὰ γεννοῦν μουρέλια περισσότερα.

(Ἄλλ' ὁμως μερικοὶ
προσέτρεξαν ἐκεῖ
καὶ μὲ τῆς κούνιας βρέφη.

Φωναῖς βοή, καὶ κρότος,
κι' ὁ Περικλῆτος πρῶτος
τάδε πρὸς τούτους ἔφη:

Π.— Ἐνῷ προκύβει σήμερον καὶ τῶν Ρωμηῶν ἡ χώρα
ἐκάνανε πολὺ καὶ νὰ μάζευθοῦμε τώρα,

κι' ὁμόφωνοι νὰ λάβωμεν γενναίας ἀποφάσεις
καθ' ὅλων τῶν συμπολιτῶν,
ὅπου νομίζουν περιττὸν
ν' αὐξήσ' ἡ νέα πλάσις.

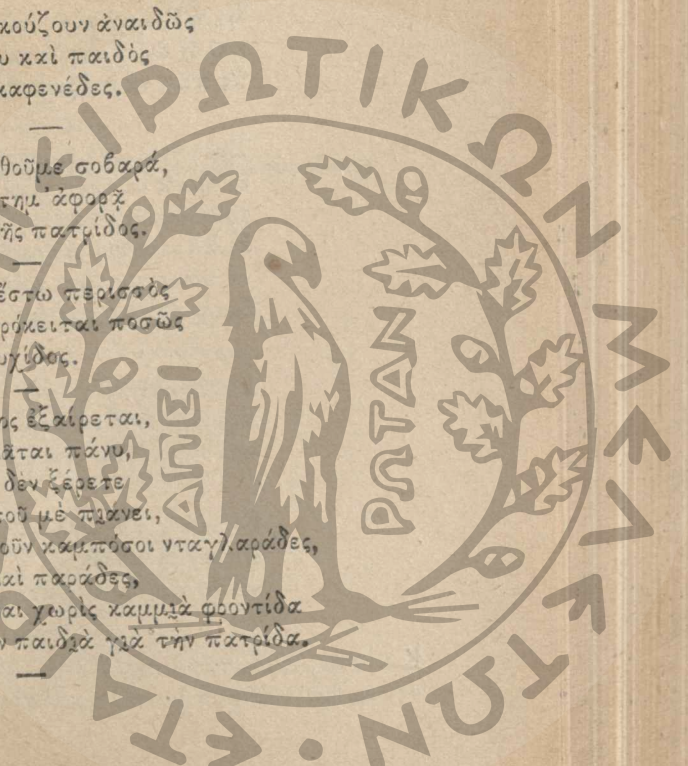
Μέγας ὁ σήμερον ἀγών...
ἐβχλαν πρῶτα' στὸν ζυγὸν
ἐμᾶς τοὺς κουνενέδες.

Κι' ἐκεῖνοι σκούζουν ἀναιδῶς
ἀνευ συζύγου καὶ παιδὸς
μέσα' στοὺς καφενέδες.

"Ἀς τὸ σκεφθοῦμε σοδαρὰ,
τοῦτο τὸ ζήτημ' ἀφορᾷ
τὸ μέλλον τῆς πατρίδος.

Κι' ὁ λόγος ἔστω περισσὸς
γιατὶ δὲν πρόκειται πᾶσι
περὶ παρωνυχίδος.

Πᾶς ἔγγαμος ἐξαιρεται,
μὰ κι' ἐκτιμᾶται πάνυ,
κι' ἀληθινὰ δὲν ξέρετε
τί φοῦρα ποῦ μὲ πλανεῖ,
σὰν βλέπω γύρω ν' ἀδρανῶν καμπόσοι νταγ' ἀράδες,
ποῦχουνε καὶ παράδες,
καὶ ξενοιαστοὶ νὰ κάθονται χωρὶς καμμιὰ φροντίδα
καὶ δίχως νὰ γεννοβολοῦν παιδιὰ γιὰ τὴν πατρίδα.

Κι' ἄφ' οὗ δὲν ἐσυζήτησε ποτέ τὸ Κοινοβούλιον
περὶ τοιούτων σοβαρῶν κι' ἀλύτων ζητημάτων,
ἃς συσχεθῶμεν κ' ἡμεῖς τὸν μῆνα τὸν Ἰούλιον,
τὴν ἐποχὴν τὴν γόνιμον τῶν κυνικῶν καυμάτων.

Δὲν πρέπει νὰ προσέχωμεν, ἀγαπητοί μου, μόνον
εἰς τὸ νὰ καταρτίσωμεν στρατεύματα καὶ στόλους,
καὶ πῶς νὰ στρατευώμεθα καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
ἀλλὰ νὰ βάλωμεν ποινὰς καὶ στοὺς ἀγάμους ὅλους.

Δὲν πρέπει νὰ γυνοῦν ποτέ κι' αὐτὰ τὰ ξεθεώματα
ἐξ ἴσου δικαιώματα
μ' ἡμᾶς τοὺς φαμελίτας
καὶ σφριγηλοὺς πολίτας.

Λέον οἱ ζῶντες ἀδρανεῖς
νὰ δίδουν φόρους ἀπηνεῖς
τῆς ἀφιλοτιμίας των.

Καὶ νὰ πληρώνουν χωριστὰ
τὰ μοῦτρα των τὰ σεβαστὰ
φόρον τῆς ἀγαμίας των.

Γιατὶ νὰ βασανίζεσθε πρὸς συλλογὴν ἐράνων
ὑπὲρ ἀεροπλάνων;
Φορολογήσετε γι' αὐτὰ κάθε νοθρὸν κηφῆνα,
ποῦ δὲν ἐγνώρισε ποτέ τοῦ μέλιτος τὸν μῆνα.

Μακράν μας νὰ φυγαδευθοῦν,
κανεῖς πρὸς τούτους οἴκτος,
ἀνάγκη νὰ τιμωρηθοῦν
ἀμέσως κι' ἀμειλίκτως.

Καὶ μήτε νὰ ψηφίζουμε τοῦ κράτους τοὺς Μεσσίας,
μήτε νὰ διορίζονται σὲ θέσεις δημοσίας,
ἀλλ' ὄντα νὰ νομίζονται κι' ἀνωφελεῖς καὶ στάσιμα,
μήτε νὰ πέρνουνε ποτέ σὰν τοὺς λοιποὺς παράσημα,
κι' ὅσο κι' ἂν καταλέγονται κι' αὐτοὶ στοὺς ἀνωτάτους
νὰ μὴν κηδεύονται ποσὼς μὲ χρήματα τοῦ κράτους.

Εἰς τὸν παρόντα σάλον
ἄνευ ποινῶν μεγάλων
κανένας δὲν πατρεύεται.

Κι' ἡ Ρωμηοσύνη τότε,
καλοὶ συμπατριῶται,
ἃς πάη νὰ κουρεύεται.

Στέφανος μᾶς προσμένει,
κι' ἡμεῖς οἱ τιμημένοι
τοῦ γάμου σταυροφόροι
ἃς ἀπαιτοῦμε πάλι
νὰ παντρευτοῦνε κι' ἄλλοι,
ἔστω καὶ μὲ τὸ ζόρι.

Γιατὶ καὶ πῶς ἐγὼ
πρὸς γάμους νὰ σφριγῶ
καὶ νὰ μὴν παντρεμμένος;

Κι' αὐτὸς ὁ νταγλαρᾶς
ἄνευ νοικοκυρᾶς
νὰ χάσκη ζαπλωμένος;

Κι' ποῖος νόμος τάχα καὶ δίκαιον τὸ θέλει
νὰ χωρὶς ἡμεῖς μονάχα γυναῖκα καὶ μουρέλι,

κι' ἄλλοι νὰ μὴν κυττάζουν τοῦ μέλιτος φεγγάρια,
καὶ μήτε σκύλους νὰ χύουν νὰ βάζουν στὴν ἀγγάρεϊ;

Μὲς' στῆς τρανῆς προόδου τὴν ζαλὴ καὶ τὴν φύριζ
γιατὶ νὰ τρῶνε πάντα χαράμι τὸ ψωμί,
δίχως νὰ τοὺς ζαλίσουν ποτέ των γεννητούρια,
καὶ δίχως νὰ γνωρίσουν λεχῶνα καὶ μαμμῆ;

Κι' ἃς μὴ μᾶς λένε πάντοτε τὸ τακτικὸ τροπάρι
πῶς εἶναι δύσκολ' ἡ ζωὴ καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
κι' ὅποιος γυναῖκα σήμερα σὰν κουτομόης πάρη
χρειάζεται τοῦλάχιστον ὥτ' οὐ κι' ἀεροπλάνο.

Ὅποιος αὐτὰ μοῦ τσαμπουνᾷ τοῦ λέω: πάρε πόδι...
κι' ἀνύπανδροι χρειάζονται τὰ σήμερον χρειώδη.
Κι' οἱ μὲν κι' οἱ δὲ σὰς βεβηκῶ πῶς θάναι φορτωμένοι
μὲ τὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς καὶ τὰ πολλὰ τῆς βάρης,
ἐφόσον δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς καθὼς τὸν Διογένη
μὲ κυνικὴν ἀφελειαν νὰ ζῇ μες' στὸ πιθάρι.

(Μπράβο τοῦ λέν δηὲ σεβαστοὶ
κι' ὁ Περικλῆς εὐχαριστεῖ.)

Π.—Πρέπει καθένας ἀγάμος πραγματικῶς νὰ ντρέπεται,
γιατὶ δὲν ἐπιτρέπεται
οἱ μὲν γιὰ τὸ νοικοκυρὸ
νὰ μαρτυροῦν, νὰ ρέθουνε,
κι' ἄλλοι νὰ κάνουνε χωρὶς
μὲ κάποιαις, ποῦ γυρεῖουνε
νὰ βροῦν συζύγους τῆς στιγμῆς προχείρως κι' ὅπως ὅπως,
καὶ γάμους μεθήμερινούς τελοῦν συχνὰ κι' ἀκόπως.

(Μπράβο τοῦ λέν καμπόσοι,
σὺ μᾶς τὰ λὲς μὲ γυνῶσι.)

Π.—Καὶ σήμερα, συνάδελφοι, τὰ λέω σιταράτα,
σκέτα καὶ τσικουράτα.

Καὶ νῦν ὑφ' ὧν μεθ' ὑμῶν τὸ λάβαρον τοῦ γάμου,
κι' αὐτὰ, ποῦ τῶρα τσαμπουνῶ, πολλὰς φορὰς τὰ γὰρ κ' ἔχω,
μὰ μὲ τοὺς μόχθους τοὺς πολλοὺς ἐπαθὴν τὰ νερά μου,
καὶ χάριν διουρήσεως μοῦπαν νὰ πίνω Σάριζα.

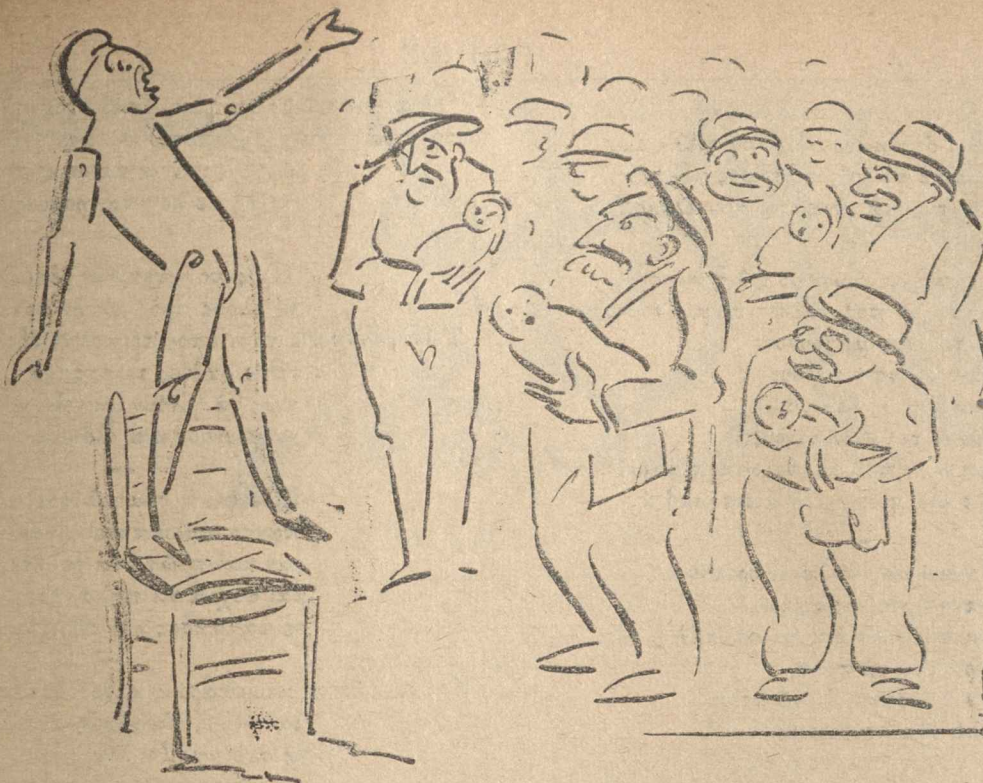
Ζῆτε κι' ἐργάζεσθ' εὐκλεῶς,
κι' ὅποιος δὲν θέλει γάμο
κτυπάτε τον ἀνηλεῶς
μὲ δηὲ τσουράπαις ἄμμο.

Ἔλα, βρε Χαραλάμπη, νὰ σὲ παντρεύωμε,
νὰ φάμε καὶ νὰ πιούμε καὶ νὰ χορεψώμε.
Δὲν τὴν πέρνω... θὰ τὴν πάρῃς
καὶ θὰ πῆς κι' ἓνα τραγοῦδι...
γιὰ νὰ γίνῃ τέτοια χάρις
θέλω κάσσα τοῦ Σκουλούδη.

Φέρτε στέφανα, παπάδες,
καὶ κουφέτα καὶ λαμπάδες
νὰ γενῇ γιορτὴ μεγάλη.

Πάρτε λεμονιάς κλαδιά,
κι' ἃς νεάσωμεν, παιδιά,
μὲ τὸν Τέλη τὸν Πετσάλη.

Ἄς χορεύουν λιγεραῖς,
κι' ὅλο γάμους καὶ χαρὰς
ὁ καθεὶς ἃς τραγοῦδῃ.

Σύλλογος κοινωνικὸς καὶ παιδοποιητικὸς.

Στεφανώσωμεν ἐν γένει
ἓνα κι' ἄλλον ἀσπρογένη,
ὅπως καὶ τὸν Μαρουδῆ.

Κι' ὅποιος θέλει καὶ δὲν θέλει
δεῖν γάμους νὰ σκαρώσῃ,
καὶ καθεὶς ἐκ τῶν ἐν τέλει
χρεωστὲ νὰ ζευγαρώσῃ.

Ἐστὸν ζυγὸ κι' αὐτοὶ κι' ἐκεῖνοι,
κι' ὁ χορὸς νὰ περνοδῇ,
καὶ μὲ γέροντας καὶ νέους
νὰ τελοῦμεν ὑμεναίους.

(Εὐγε σκούζουν μερικοί,
κι' ὁ ξυλῆνος φαφλατᾶς
μὲ μειδίαμα γλυκὺ
θέλγει τοὺς ἀκροατάς.)

Π.—Κι' ὅσοι τῶν γάμων τοὺς καρποὺς ἀπλήστως τοὺς ἐφάγα
ἡμεῖς οἱ νοικοκύρηδες ἃς λέμε νύκτα μ' ἑμέρα
ὅποιον δὲν στεφανώνεται, φύγε μακράν μας, ἄγαμε,
καὶ πῆγαινε στὸ διάβολο κι' ἀκόμη παραπέρα.

Μὲς' στῆς ἀκρίβειας τὸν καιρὸ
ἐπαντρευτήκαμε κι' ἡμεῖς,
κι' εὐτυχῶν διανομεῖς
τραβοῦμε πρῶτοι τὸν χορὸ.

Κι' ἄλλοι μᾶς κάνουν τὸν μπλαζέ
κι' ὅλο μᾶς πέρνουν' στὸ μεζέ,
κι' ἡμᾶς, ποῦ πρὸς παγίωσιν εἰργάσθημεν τοῦ κράτους,
μᾶς λέν πτωχοὺς τῷ πνεύματι καὶ βλάκας πατεντάτους.

Πῶς φουρτίζομαι μὲ τούτους, κι' ἔχω πάθος κατ' αὐτῶν
τῶν ἀγάμων προπετῶν,

ποῦ χωρὶς κυρὰ γυρίζουν
κι' ὅλο ἐν σαλιαρίζουν.

Μήτε δροῦν κοινωνικῶς
πρὸς ἐπαύξην τοῦ γένους,
κι' ἐνθ' ζοῦν γκαρσονικῶς
σκώπτουν καὶ τοὺς παντρεμμένους.

Καὶ σὰς λέγω μ' ἓνα τόνον νοικοκύρη νέτου σκέτου:
ἢ θὰ παντρευτῇ καθένας πρὸς τὸ πρέπον ἀπειθής,
ἢ κι' ἐγὼ, συμπατριῶται, τὴν κυρίαν Περικλέτου
ἀπὸ κοίτης καὶ τραπέζης τὴν χωρίζω παρευθὺς.

(Εἶπεν αὐτὰ θυμοειδῶς
κι' ἐκτύπησε τὰ στήθη,
παρ' ὧν δὲ παταγωδῶς
κατεχειροκροτήθη.)

(Καὶ μετ' αὐτὸν στὸ βῆμα
ἀνέβη παραγοῖμα
ὁ Φασουλῆς ὁ φίλος,
κι' εἶπεν αὐτὰ στομύλος.)

Τὰς ἐλαλεῖ κι' ὁ Φασουλῆς, τεκνοποιὸς ἐπωφελής.

Φ.—Εἰς τὴν σεπτὴν ἀμνηστὴν ὁ Περικλῆς πρῶτος
τὸν γάμον ἐχωμίασε καὶ προσφῶς κι' εὐγλωττίας.
Οὐ μὴν ἐγὼ, παραγωγὸν τῆς Ρωμηοσύνης θρέμμα,
θὰ σὰς μιλῶ, κύριοι, γι' ἄλλο σπουδαῖο θέμα,
θὰ σὰς μιλῶ δηλαδὴ κατὰ τῆς ἀτεχνίας,
ὅπου κατήντησε κι' αὐτὴ πληγὴ τῆς κοινωνίας.

Ὅλοι σὰς θὰ γνωρίζετε, καλοὶ μου συμπολίται,
πῶς μείωσις τοῦ πληθυσμοῦ σπουδαίως ἀπειλεῖται,
καὶ πῶς διασλεύονται τὰ νέα καθεστῶτα,
καὶ στρατιώτας ἡ Πατρίς δὲν θάχῃ σὰν καὶ πρῶτα.

Ἀγγέλματα μὲς ἔρχονται παρὰ πολλῶν ἀγγέλων
 πῶς σήμερον οἱ σύζυγοι δὲν κάνουν διόλου τρέλλαις,
 καὶ μὴ σκεπτόμενοι ποτὲ τὸ τῆς πατρίδος μέλλον
 δὲν θελουν ἢ γυναῖκες τῶν νὰ γίνωνται κουνέλαις.

Κατὰ τάσεων τοιούτων ἐλαττώσεως τοῦ γένους
 ἀνυψόνω τὴν φωνήν μου μὲ πολίτας παντρεμμένους,
 καὶ ἀπὸ τόπους μακρυνούς
 καὶ ἀπὸ τὰς ἰσπεφάνους
 προσκλῶ τοὺς ἱκανούς,
 προσκλῶ τοὺς ἀνικάνους,
 νὰ σκεφθῶμεν κατ' ἐκείνων, ποῦ δὲν θέλουνε παιδιὰ,
 γιὰτὶ λένε πῶς τοὺς τρώει φτώχεια καὶ ἀναπραϊδιά.

Ἦκουσα μετὰ χαρᾶς μου νὰ μοῦ λένε μερικοὶ
 ὅτι κάποιος, ποῦ γιὰ χάρι
 ὁ γῆν' ἐλεύθερα μὴ νύκτα μέσ' ἀπὸ τῆ φυλακῆς
 τὸν ἀέρα του νὰ πάρῃ,
 μ' αὐτοκίνητο καὶ ἐκεῖνος ἐτριγυρίζ' ἐδῶ πέρα
 καὶ ἔψαλε τῆς λευθερίας,
 καὶ ἀπὸ τοῦτο κουμπουριάς
 ἀμολοῦσε στὸν ἀέρα.

Καὶ τότε συλλογίσθηκα πολλοὺς μπουμπουνισμένους
 καὶ κατὶ παντρεμμένους,
 ποῦ θέλουν σῶναι καὶ καλὰ νὰ παρκαμένουν στεῖροι
 γιὰτ' εἶναι κρίσιμοι καίροὶ καὶ τρῶνε ψωμοτύρι.

Κι' εἶπα: γιὰτὶ τὸ σφρίγος τῶν ἀδίκως τὸ κρατοῦν,
 ποῦ τώρα καὶ οἱ κατὰδικοὶ τῶν φυλακῶν τοῦ κράτους
 δὲν θέλουν ὅπως ἄλλοτε πεζοὶ νὰ περπατοῦν,
 μὰ βγκίνουν μ' αὐτοκίνητα καὶ αὐτοὶ στοὺς περιπάτους;

Αὐτοκίνητα καὶ ἐκείνοι, λές καὶ νᾶναι φιφτυτοῦ...
 τί σημεῖον εὐμαρσίας θετικώτερον αὐτοῦ;
 Τὶ καλλίτερος καὶρὸς ἀπὸ τοῦτον, συμπολιταί,
 πρὸς παιδιῶν παραγωγὴν
 τώρα, ποῦ καὶ φυλακῶν πρόδος διχθυλλεῖται
 'στῆς προόδου τὴν πηγάν;

Σηκωθῆτε σηκωθῆτε,
 σύζυγοι πανευτυχεῖς,
 καὶ σὰν ἄνδρες νουνεχεῖς
 περὶ τούτων συσκεφθῆτε.

Μὴν ἀφρίστε τοιαῦται νὰ σὰς φύγουν περιστάσεις,
 καὶ κηθεῖς στὸν νοῦν ἄς ἔχῃ
 πῶς ν' αὐξήσῃ τὰ στελέχη
 τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης.

Ἀληθῶς εὐδαίμων, ὅστις
 'στὸν καὶρὸν αὐτὸν ἐγκρίως
 τῆς ἡμέρας φῶς ἰδῇ,
 τώρα, ποῦναι παντογνώστης
 καὶ ὁ μεσκόπος καὶ ὁ γέρος
 καὶ τὰ μούσταχο παιδί.

Μὴν ἀκοῦτε τοὺς ψυχραίμους,
 ἀλλὰ πάντες ἐν χαρᾷ
 λαμφορέμους, λαμφορέμους,
 καὶ ἄς γεννήσωμεν μωρά.

Ὅσα γεννηθῶν στὸ μέλλον ἐξ ἑνὸς καὶ ἐξ ἄλλου γάμου
 τόσο θὰν εὐτυχισμένα, ποῦ καὶ στὰ γεράματά μου
 μοῦρεται νὰ κάνω καὶ ἄλλα,
 καὶ ἄς μὲ λέν παληκοφυάλα.

Πρὸς πολυτεκνίαν ρέπω
 καὶ ὅλους πρὸς αὐτὴν προτρέπω.
 Τώρα, ποῦ παθε τὸ κράτος προκοπῆς ἐξοίδημα,
 ἔστω σκέψις τῶν τρενῶν
 πῶς θὰ γίνουν ἱκανοὶ
 νὰ γεννοῦν καὶ δίδυμα.

Εἴθε, φίλοι συμπολιταί,
 πάντα πολυτεκνους γάμους
 σὰν καὶ πρῶτα νὰ τελῆτε,
 καὶ συχνὰ νὰ πηλαλῆτε
 σὲ μαμμηδες καὶ σὲ μάμμους.

Καὶ νὰ κάνετε κουμπάρους κάθε τόσο καὶ βαπτίσια,
 καὶ ντουζίν' ἀπὸ μωρὰ
 νὰ στριγγλίζῃ λιγερά,
 καὶ νὰ σὰς φωνάζῃ τσίσια.

Ὅλο νὰ γεννοβολᾷτε
 καὶ τοὺς στεῖρους νὰ γελάτε.
 Εἴθε μὲ συζύγων σφρίγος νέα βλάστησις πλουσία
 τὴν Ἑλλάδα νὰ λαμπρύνῃ,
 καὶ ἀπὸ τὰς φυλάς τὰς ἄλλας γονιμότης θυμασία
 τοὺς Ρωμηοὺς νὰ διακρίνῃ.

Εὐχομαι γὰρ γένναις κέφι
 καὶ στὸ γῆρας σὰς ἀκόμη...
 εἴθε δὲ τὰ νέα βρέφη
 νὰ γενοῦν ἀεροδρόμοι.

Κι' ἀπὸ τώρα βεβχινῶ κάθε κύρη, κάθε μάννα,
 πῶς σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ
 μόλις γεννηθῇ μωρὸ
 θὰ ζητῇ καὶ ἀεροπλάνα.

Κι' εἶναι λίαν πιθανὸν
 εἰς τὸ μέλλον τὰ μωρὰ
 νὰ γεννεῖσθαι μὲ φτερά,
 ὅπως γεοσοὶ πτηνῶν.

Εἰμαι βέβαιος, Πατρίε μου, πῶς πασιφανῶς προκόπτει
 καὶ δοξάζει ἐν εἰρήνῃ,
 καὶ ὅποιος ἔχει δύο ματιὰ μάρτυς ἀφειδῆς καὶ αὐτόπτε
 τῆς προόδου σου θὰ γίνῃ.

Ἄς ὑποψῇ ἐξογκωμένη τῆς Πατρίδος ἡ γαστήρ
 ἀπὸ κλέη περισσά
 τώρα, ποῦ σβύσε καὶ ἐκεῖνος ὁ μεσορρανὸν ἀστήρ
 τοῦ κλεινοῦ Σαφὸς Πασσά.

Κι' ὅλοι σκουζοῦν ἐν ἀνέσει:
 ἔσπεσε καὶ θὰ ξεπεσῇ
 τῆς γειτόνισσας τὸ φῶς,
 καὶ ἴσως τώρα νὰ τὸ βγάλουν καὶ στὸν πλειστηριασμὸν
 μὲ μεγάλον ἐκπεσμόν.

(Εἶπε, καὶ πάντες ἐκράξαν: ἄλλον εἰς τὰ στρατιπεδ',
 καὶ κατεχειροκράτησαν τὸν ῥήτορα θερμά,
 ὅπουτ' ἀφῆκε ὠρμηθεὶς καὶ πληθὺς γυναικόπαιδα,
 καὶ ἔτρεχαν ἀπ' ὀπίσω του καὶ ἐγύρευαν μαμὰ.)